

KRISTINA
MONINGER

*Trenutak za
ljubav*

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Kristina Moninger

ONE SECOND TO LOVE

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2023 by Forever

Translation copyright © za srpsko izdanje 2025, LAGUNA

Terezi i Benu

*There is a crack, a crack in everything.
That's how the light gets in.**

Lenard Koen

* Engl.: Postoji pukotina, pukotina u svemu. / Na taj način svetlost ulazi unutra. (Prim. prev.)

Prolog

Deset godina ranije

Tlo pod mojim nogama bilo je meko, pa sam palčeve zakopala toliko duboko u pesak da sam osetila kako se hlade. Prijatan kontrast s letnjom vrućinom, od koje se prostor na kome se festival održavao užario kao kotao, a tela oko mene još više su ga zagrevala. Mada je sunce krenulo ka okeanu i bližilo se večer, kao obećanje olakšanja, i dalje je bilo nepodnošljivo vruće. Vazduh je bio ispunjen mešavinom morskog povetarca, znoja i slatkastog mirisa hašiša, teški oblak mirisa koji se nije mogao izbeći. Pramenovi kose ulepljeni solju i peskom bockali su me po čelu, a pored mene je plesala Iza, sklopljenih očiju, dok joj je duga plava kosa šibala oko ramena. Oko vrata joj se njihao cvetni venac koji se dobijao uz ulaznicu. Okrenula se ka meni, a ja sam joj se stidljivo nasmešila. Uzvratila mi je osmeh blago slegnuvši ramenima. Odina je otpozadi stavila Izi šake na ramena. To je izgledalo čudno jer je ona bila nešto niža i zaobljenija. Odinin veoma preplanuli ten jako je odudarao od Izine prozirne kože. Mada je sve oko nas bilo ispunjeno bukom i vriskom, Odinin duboki, snažni glas dopirao je do

mene. Pevala je pogrešno, ali šarm njenog italijanskog naglaska nadoknađivao je nedostatak dara za muziku. Orkestar na pozornici ispod belog šatora, koji je bar muzičarima obezbeđivao hladovinu, nije bio loš, ali gitarista nije valjao. Doviknula sam devojkama: „Rifovi su mu slabi. A slajdovi na obe gornje strane nisu dovoljno precizni i agresivni.“

„O, Ev, umukni“, nasmejala se Li i grubo me gurnula. Grublje nego što je to bilo uobičajeno za nju. Li je, kao i uvek, nosila farmerke odsečenih nogavica i jednu od dve majice koje je imala. Kosa joj je na jednoj strani bila izbrijana veoma kratko, dok je sa druge visila u vrlo dugim pramenovima. Jedina od nas pet bila je bez cvetnog lanca jer nije imala kartu za ulazak u *Harbor gras*. A bila je i jedina koja je znala kako se bez karte ulazi svuda gde hoćeš. U desnoj ruci držala je pivo, dok je levu podigla i njome mahala u ritmu muzike. „Jednoga dana, Everi će stajati na pozornici, a mi ćemo joj klicati“, rekla je dobro potegavši pivo. „Everi Vinter biće rok zvezda.“ „Pitanje je samo da li s Džekom ili bez njega“, dodala je, a smeh joj je zamro u isto vreme kad i zvuci pesme.

„Koješta“, glasno sam rekla u tišini koja je iznenada zavlado. Instinktivno sam iskrivila vrat i pogledala ka plažnom baru ograđenom plavim daskama. Kao da tamo stoji Džek. Ali već odavno je otišao s ostrva. Džek nije bilo na vidiku, samo je sve treperilo od vreline, koja je činila da vazduh izgleda kao da gledate u zamućeno ogledalo. Povukla sam lepljive pramenove kose sa čela i sklonila ih s lica. Želela sam da tako mogu da se oslobodim i misli o Džeku. Da ih jednostavno sklonim. Ali previše čvrsto mi se zalepio za srce.

„Ovo nam je poslednje zajedničko leto ovde, devojke“, povikala je Iza kada je orkestar najavio pauzu. Bez muke je preko usana prevalila ove teške reči. „Ja ću da studiram, Odina će se osloboditi katoličke vlasti, a Džozu može da me... Ako Everi nastavi svoju muzičku karijeru, njeni roditelji će možda morati da prodaju kuću u kojoj provode godišnji odmor, a Li, pa, Li, tebe

ne vidim kako se smaraš u Harbor Bridžu. Svet je pred nama.“

Za mene ovo nije zvučalo kao sloboda. Zvučalo je kao da svet pred nama znači preveliku odgovornost. Ja nisam htela svet, htela sam samo ovaj komad zemlje. Harbor Bridž. Leto. Izabelu, Li, Odinu – Džejka. I Džozu. Dovraga, Džozu.

Htela sam da se pravim da ću zauvek biti mlada i lakomislena. Nisam mogla ni da naslutim koliko brzo će ta lakomislenost da se završi i da ću ja biti prva i jedina od nas čiji će dom biti svet, a ne Harbor Bridž.

„Sutra rano ujutro idemo na Voš aut, na poslednje surfovanje pre nego što otputujemo“, kazala sam, setno razmišljajući o nedeljama koje su nepovratno ležale za nama. O beskrajnoj plaži, o Izi na dasci pored sebe. O tome kako smo se posle surfovanja izvlačile iz odela od neoprena, i pritom osećale olakšanje, ali imale i neki osećaj gubitka. Isti osećaj koji me je uvek obuzimao kada sam ovo ostrvo i more ostavljala za sobom. Već su mi nedostajali Odinini špageti na ražnju i jaki miris smotanih cigareta koje je pušila Li. Pomisao na Džozu sam potisnula, nisam htela da osećam ono što se migoljilo ispod besa.

„Sve jednom prođe“, rekla je Iza i nasmešila se čudno. „Jednom se više nećemo poznavati.“ Još godinama kasnije često sam se pitala da li sam samo uobrazila da je u njenim rečima bilo olakšanja.

Htela sam da joj se usprotivim kad mi je hladni povetarac okrznuo potiljak, od čega su mi se sitne dlačice nakostrešile. Još jednom sam se okrenula i pogledala prema baru, gde su još maločas Džozini zeleni pramenovi kose, kao neka neprirodna obojena mrlja, boli oči među posetiocima festivala. „Gde je zapravo Džozu?“, upitala sam, ni sama ne znajući zbog čega pitam baš za nju.

Niko nije reagovao. Ponovila sam pitanje: „Gde je Džozu?“

Iza je slegla ramenima, a oko usta je ponovo imala onu crtiju koju je teško mogla da sakrije, svoj poluosmeh koji je mogao da se shvati i kao pretnja. Taj izraz lica ovoga leta

rezervisala je isključivo za Džoji. A ja naprosto nisam umela da ga protumačim.

„Možda je otišla da donese piće?“, mirno je rekla Odina, brišući znojave ruke o haljinu. Dlanovi su joj ostavili tamne fleke na tankoj tkanini.

„Čudno je da iznenada čezneš za Džozinim društvom“, primetila je Li, odmeravajući me svojim ostrim plavim očima.

Trgla sam se osećajući da su mi se obrazi zažarili. „Šta time hoćeš da kažeš?“ Nije mi pošlo za rukom da mi glas zvuči onako mirno kao što sam nameravala. Koliko dugo je Li slušala naš razgovor? Lice mi je gorelo, ali nisam smela da dopustim da se postidim svojih reči. Ionako sam već teško podnosila bol. Nisam mogla da osećam još i kajanje. Čovek ima svoje granice, a moje su bile daleko prekoračene.

„Pojaviće se ona brzo ponovo. Neće grom u koprive“, čula sam Izu kako kaže, dok sam ja pogledom ponovo tražila Džoji u mnoštvu razdraganih ljudi. Nema Džejka. Nema Džoji. Sveži povetarac, koji je još pre nekoliko minuta bio prijatan u vreloj, teškoj sparini letnjeg dana, sada je učinio da se naježim.

Postoje trenuci, poput tog, u kojima čovek instinktivno zna da je vetar promenio pravac. I da niko i ništa ne može ponovo da ga preokrene. Da niko i ništa ne može da vrati vreme, da poništi ono što se desilo, niti da ispravi nepravdu.

Kada su se razlegle prve salve oproštajnog vatrometa, sve smo se preplašeno trgle. Nisam čak ni primetila da je orkestar napustio pozornicu. Li je bila jedina koja se aktivno dala u potragu za Džoji. Mi ostale smo se ukočile tamo gde smo se zatekle. Nismo gledale ples pirotehnike na nebu, već smo se uzajamno zgledale, ali stajale smo nepomično. Buka svetlećih raketa nadjačala je nekoliko blagotvornih minuta otkucaje mog ustreptalog srca. Malo kasnije mogla sam da se pravim da je sve u redu. Ali Džoji se nije pojavila. Ni tog popodneva, ni te večeri. Uopšte se više nije pojavila. Ostrvo ju je prosto progutalo. Ostali su četiri prijateljice i veliki osećaj krivice.

1

Harbor Bridž je s manjim ostrvima koja leže ispred njega i s kopnom povezan samo mostom. Ako se vozite preko ostrva, neizbežno ćete stići pravo do hotela *Sizons*. To je jedini hotel na ostrvu, i poput starošću oslabljene ali ponosne kraljice stoji na kraju glavne ulice i iz svojih soba nudi spektakularan otvoren pogled na more. Pritom je *Sizons* elegantan na vrlo nespektakularan način: svetli kamen pešćar i jednostavna arhitektura upotpunjuju upečatljivost ove građevine. Pa ipak, okružen zanjihanim palmama, hotel deluje kao nedvosmisleni centar ovoga mesta. Hteli vi to ili ne.

Osećaj da sam ovde nekako je pogrešan, a istovremeno i veoma ispravan. Već tokom prvih metara iza mosta osećam duboku povezanost koja mi je proteklih meseci toliko nedostajala. Verovatno je to samo zbog preplavljenosti dražima i stresa u novije vreme, ali na trenutak dopuštam sebi da prosto uživam u ovom osećanju. Vozim se pored *Eksonove* pumpe, pored *Sabvejeve* filijale sa zelenim krovom i male crkve okrećene narandžasto, pre nego što mi se *Sizons* nađe sa desne strane i skrenem u Aveniju Ist Atlantik. Na parkingu ispred perionice veša stoji devojkica s koferom za gitaru i pruža desni palac ka

drumu. Na ovaj prizor se žestoko trgnem. Ljutim se što više ne mogu da je vidim u retrovizoru. Srce mi snažno lupa i smiruje se tek kada smanjim brzinu automobila i sebe uverim da je to bila naprosto neka devojka. A ne duh iz prošlosti.

Sada vozim brzinom od samo desetak milja na sat i odlažem trenutak kada ću stići, a koji sam zamišljala kao veoma magičan. Samo zbog toga htela sam da dođem sama. Bez drugih članova benda. Bez... Džejka. Da ne dođem autobusom kojim idemo na turneje, koji je sigurno već na mestu gde se održava festival. Ovih nekoliko minuta pripada samo meni.

Možda su još tu, šapuće neki glas u meni. Možda su svi još tu. Izabela, Odina, Li, Džoz. Ali taj glas me laže. Jer jedna više nije tu. Jedna je nestala.

Stresam se i ponovo se usredsređujem na drum. I dalje sve izgleda kao nekad. Tokom dugih letnjih nedelja pre više godina, svaka ulica, svako skretanje na ovom ostrvu urezali su mi se u pamćenje. Puštam da mi pogled malo luta, posmatram pune kante sa smećem koje kraj drumu čekaju da ih neko pokupi, posmatram razgranate strujovode na kojima sede ptice i vidim kako se požuteli travnjaci vrtova ispred kuća mešaju sa peskovitom podlogom. Na suprotnoj strani ulice deca voze prevelike bicikle, a neka starija žena stoji u svojoj bašti i skida veš sa žice. Žurno, kao da će za nekoliko minuta početi kiša.

A onda ne mogu više da otežem, skrećem u Bič sajd roud i vozim se do parkinga na kom na vetru lepršaju crvene trake koje pokazuju da je pristup zabranjen. Drhtavih kolena ustajem i zatvaram za sobom teška vrata iznajmljenog vozila. Prošlo je mnogo vremena, baš mnogo. Uzimam kofer s gitarom sa zadnjeg sedišta i stavljam putnu torbu na rame. Srce mi lupa rekordnom brzinom.

Ako nešto može to da prikrije, to je ova jakna. Ona je kao oklop i štit. Stari, dobro nauljeni pancir, koji sam sa šesnaest godina, zajedno s prašnjavom košuljom od batika i masnim

motociklističkim čizmama, našla u ormanu za odeću na tati-nom i Mardžinom tavanu.

„Tu smo“, kaŕem sebi i skupljam oko sebe koŕnu jaknu. Ve-tar je sveŕ, ali vazduh je topao. Kosa mi leti oko glave, baš kao i misli. Korak mi nije čvrst koliko bih ŕelela. Znala sam da će ovo mesto nešto da mi uradi. Samo mi nije bilo jasno šta. I koliko.

Već ispred, na mostu, još pre nego što široki putokaz sa po-malo izbledelim natpisom najavljuje preostale milje do Harbor Bridŕa, imala sam čudnovat osećaj da me ostrvo privlači nekom magičnom silom.

„Harbor Bridŕ? Da li je to dobra ideja?“, čujem kako kaŕe moja maćeha Mardŕ. U tonu njenog glasa oseća se tiha, prikri-vena sumnja. Ali ja se sada osećam kao da vetar odnosi njene reći, i da joj glas sa svakom reći postaje tiši. Juŕni vetar ih nosi. A ja skoro zaboravljam da je Harbor Bridŕ kraj naše turneje. Da neću više svakodnevno viđati Dŕejka. Da će uskoro biti negde drugde. Jer mi uprkos svemu smeta kad nije sa mnom. Kada je sa Emili, svojom ŕenom. Sa bilo kojom drugom. Za šankom u nekom oronulom baru, gde pije previše alkohola. Na previše mesta, s previše novca i previše mogućnosti. Za njega ŕivot nikad ne miruje. A ako i miruje, meni to opet nije po volji.

Glasovi odjekuju sasvim tiho. Glasovi koji mi nešto dovi-kuju, glasovi koji me ućutkuju. A pritom je Dŕejkovo ćutanje verovatno glasnije od Mortimerovog brutalnog brbljanja. „Vre-me je da opet nešto napišete, devojke. Već tri godine nemate novu pesmu!“

Saosećajni pogled mog brata.

Razoćarani oćev pogled.

Dŕejkovi pogledi.

Dŕozini pogledi, koje znam samo još sa fotografija, a koji me uprkos tome vuku u Harbor Bridŕ. I Dŕozin glas već dugo is-trajava u mojim mislima, mada potisnut. Onoliko koliko čovek može da potisne neki glas ako dovoljno glasno urla nasuprot njemu. Moŕda sam zbog toga i postala muzičarka.

Preda mnom leži plaža, koja je radi koncerta veštački proširena i poravnata. Uskoro ću osetiti kao da se kazaljke sata nisu ni pomerile, kao da smo svi samo tapkali u mestu. I kao da je Džozzi nestala u živom pesku.

Okrećem se ka kućici s drvenom ogradom. Drvo na fasadi kuće nekada je bilo plavo, a ne belo. Možda boja zidova i nema neki značaj. Ali nije li važno u koju boju ćeš obojiti svoju priču? Pogrešan ton boje na trenutak mi se čini kao izdaja mojih uspomena. Okrećem se na drugu stranu i umesto tog, gledam u talase koji se razbijaju o mol. Njihov šum je melodija za sebe. Svako mesto ima sopstveni zvuk. Sopstvenu tonsku lestvicu koja odjekuje u meni. Harbor Bridž je akord u d-molu, prožet dubokim basovima mora. Vetar je pesma koja ide uz to, blagi zov sirene. A i ako bi tonovi imali umirujuće dejstvo, ja bih se iznenada osećala kao da me je nešto probudilo. Tešnje pritežem jaknu i izlazim na pozornicu. Mašem poznatim licima koja nose sanduke s pićem, odmotavaju kablove s kalemova, sklapaju čelične šipke i skidaju zvučnik s teretne površine pikapa. Na bini otkrivam Lindzi iz tehnike. Ona se, zajedno sa jednim ćelavim roudijem* koji nas prati od Varšave, muči s kablovima i pritom na sav glas psuje loše snabdevanje strujom: pri prvom solu, najkasnije pri prvom solu, to će nam se obiti o glavu. Bum, i svetla će se ugasi. Videćeš!

Slabašno se osmehujem. Znam da se svetla neće ugasi. Na Lindzi čovek može da se osloni. Najpre spuštam svoju kutiju s gitarom na pozornicu, za njom bacam i torbu, a onda se rukama oslanjam o ogradu i izvlačim se gore.

„Moraš da priznaš da je ovo najbolji pogled koji smo ikada imali“, kažem i pokazujem na more. Lindzi mrmlja nešto nerazumljivo.

Osvrćem se oko sebe i čekam da se nešto desi. Da me okruženje usisa i ponovo me ispljune tamo gde je sve počelo i sve

* Roudi – pomoćni radnik koji montira i održava opremu muzičkog benda na turneji. (Prim. prev.)

prestalo. Harbor Bridž je moja sasvim zasebna linija života. Jasen prekid. Stari život, novi život, i ne baš mnogo toga između.

„Gde je Džejk?“, pitam okupljene na pozornici.

Lindzi sleže ramenima. Sami sa bas-gitarom se nakašljava i trese glavom s kratkom plavom kosom. Rodriguez, naš bubnjar, mrmlja: „Nije bio u autobusu.“

„Kako to nije bio u autobusu?“ Sami gleda Rodrigeza, kao da hoće da kaže: zar ne znaš šta se desilo u Berlinu? A ja, ja ne govorim ništa jer se nadam da možda još ne znaju baš svi u bendu šta se stvarno desilo u Berlinu.

„Svratio je do Kenon Folsa“, odgovara Rodrigez.

Kao i uvek, na spomen toga mesta, sve u meni se grči. Prsti mi drhte, ali pokušavam da se ne primeti. Kenon Fols, Džejk, Emili. A posle toga, uvek jedna tačka koja ne uključuje mene. Nema šanse da bude zarez. Najkasnije iza Emili stoji konačni znak da je rečenica završena. Očigledno i posle Berlina.

Uzdišem. Uzimam „plavušu“ iz kutije za gitaru. Leži u njoj kao da je neka obična, jeftina školska gitara, a ne fender strato-kaster sa svim detaljima i istorijskim značajem. Volim i mrzim tu gitaru. Džejk mi ju je pre tri godine poklonio za rođendan. Da mi je nije sav blistajući od radosti položio u ruke u majušnoj kabini za presvlačenje u Viskonsinu, kao novorođenu bebu, verovatno bih i dalje svirala „plavu“. I volela bih da je sviram. Ali sada posedujem instrument koji je prema Džejkovim rečima original Meri Kej. Jednostavno zato što je mogao, potrošio je čitavo bogatstvo na tu gitaru da bi je poklonio meni. I volim i mrzim Džejka, baš kao i strat. Zbog toga je ova gitara savršeno oličenje našeg komplikovanog odnosa.

„Je l' krećemo?“, pita Lindzi i zamišljeno me odmerava.

Klimam glavom. „Krećemo. Džejk će se već pojaviti.“

„Lajn ček* obavljen“, brunda Sami sa svojom električnom bas-gitarom.

* Lajn ček – provera audio-sistema. (Prim. prev.)

Kao i uvek prilikom provere zvuka, nosim svoje široke farmerke s otrcanim porubom, isprane plave boje. Moje srećne pantalone. Scenska odeća mi je još od jutros oprana i opeglana u autobusu za turneju. Znam da sam mogla da doputujem juče i da se raskomotim u kući za odmor svojih roditelja. Umesto toga, uzela sam sobu u hotelu *Sizons*, kao i svi ostali. Zapravo, ove dane bi trebalo da provedem s tatom i Mardž, ionako smo premalo zajedno, a od povratka iz Evrope vidali smo se samo nakratko. Ali tako je mnogo stvari koje me odvrćaju da to ne uradim. Ljubav moje maćehe, koja me ponekad pritiska i kojoj mogu da suprotstavim samo grižu savesti i beskrajnu čežnju za starim vremenima koje se preteško otnesam, suviše je uporna da bih odustala od nje. Znam da je seta koju svaki čas osećam ono što pokreće muzičarku u meni. Ali uprkos tome, ponekad poželim veću lakoću.

„Everi, jesi li spremna?“, viče Sami i svira početnu melodiju za *A Summer Gone By*. Rodrigez ga prati na bubnjevima. Uzdišem, protežem ramena i pokušavam da se oslobodim misli i da se u potpunosti usredsredim na muziku. Skidam kožnu jaknu, oprezno je spuštam na jedan zvučnik. Lindzi se baca ka meni, pruža mi mikrofona i namiguje ohrabrujuće. „Lepa frizura“, kaže i vuče me za dugu plavu spletenu kiku koja mi visi niz leđa. U Njujorku sam, dok smo čekali presedanje na avion za Čarlston, isekla šiške. Sasvim na kratko. Džejk ih još nije video.

„Čudno mi je što sam ovde“, tiho kažem.

„Ma to su promena vremenske zone i uzbuđenje“, umiruje me Lindzi. Za nju je ovo samo jedan od festivala, a ne mesto na kome je provodila raspust kao dete. Ne mesto na kome je konačno postavila smernice svog odraslog života. Mesto na Zemlji na kome smo Džejk i ja prvi put vodili ljubav. Mesto na kome smo Odina i ja, umesto da gledamo u note, štampale letke sa Džozininim lepim licem. Onakve letke kakvi ponekad vise svuda. Letke koje je ona svuda okačila. Na stotine. Po celom ostrvu. Na hiljade. Po celoj zemlji.

„Uzbuđenje je podsticaj za one na koje inače ništa ne deluje podsticajno“, filozofira Sami. „A džet-leg zbog promene vremenske zone imaš samo ako letiš sa zapada na istok, a ne i obrnuto.“

„Ti znaš gde su istok i zapad?“, dovikuje mu Lindzi, a ja moram da se nasmejem.

„Znam gde me na istoku i na zapadu čekaju najlepše žene. To mi je dovoljno“, odgovara joj on i okreće se sintisajzeru. Uzimam mikrofon i stajem tako da i dalje praznom prostoru za publiku okrećem leđa i gledam Samija i Rodrigeza. Usredsredi se, Ev, usredsredi se. Čupkam žice i upravo hoću da zapevam prve reči našeg poslednjeg velikog hita, kad mi se dlačice na ruci nakostreše.

„Počinjete bez mene“, viče nečiji promukli glas. To je Džejk, koji se bučno penje na binu. Pijan je. Čujem mu to po glasu, a osećam i u njegovim rukama, koje mi se nakon nekoliko sekundi teško spuštaju na ramena. Hoću da ga otresem, ali on steže jače.

„Je l' to za porodičnim doručkom bilo viskija? Kenon Fols nije više ona mirna luka kakva je nekad bio“, kažem podrugljivo. Rodrigez izgleda kao da hoće da nas gađa svojim bubnjarskim palicama.

„Nije bila tamo“, kaže Džejk, a ja odjednom nisam više sigurna da li je stvarno nešto pio.

„Ko?“, glupo pitam i borim se s mešavinom olakšanja i griže savesti koja me obuzima.

„Moja žena“, mrmlja Džejk. Konačno mi polazi za rukom da ga otresem sa sebe. Okrećem se i netremice ga gledam. Na drugačiji način nego u Berlinu. Pokušavam da vidim sve ono što se krije iza njegovog namrštenog čela. Iza preduge kose, koja je u Evropi mnogo potamnela zbog nedostatka sunca. Izgleda kao pre. Kao onoga dana kad smo se upoznali. Osim brade, koju je u međuvremenu pustio. Tamne oči mu besno sevaju. Ali ja vidim šta krije. I utapam se u tome – u svemu onome što Džejk zapravo jeste. U toj staroj, dobroj duši u njegovom mladom, neobuzdanom telu. Osećam kako uprkos svojoj ljutnji smekšavam. Primećujem da me i protiv moje volje

preplavljuje nešto što sam već dugo pokušavala da obuzdam. To se ne može obuzdati, baš kao ni Džejk.

„Gde je Emili?“, pita Sami.

„Kod svoje majke.“

„U Majamiju?“, vičem iznenađena. Mada zapravo uopšte nisam htela ništa da kažem. Baš kao što već dugo ne govorim više ništa o Emili i Džejku.

„Da, u Majamiju“, gundža Džejk, a onda pevuši *Welcome to Miami* i raspoloženo dodaje: „Ne treba mi Emili.“

A znam da to nije istina. Treba mu. U Kenon Folsu je uvek trezan. Ono što je dobro – ili možda pre loše – jeste, međutim, što je on dobar i kad je pijan. Ne baš onako savršen kao kad je trezan. Ali, za razliku od mene, sasvim je u stanju da i mrtav pijan pokaže svoje muzičke kvalitete. Zbog toga nismo morali da otkazemo još ni jedan jedini koncert. I zato mu retko iko išta prigovara. Ne prigovaraju mu ni menadžer, ni Lindzi, ni vozač, koji u autobusu kojim idemo na turneju mora da trpi njegove duge priče tokom noći, ni Sami, ni Rodriguez. Pretpostavljamo da Džejk ima neki problem. I svi, pa čak i ja, polazemo nadu u Kenon Fols. Mora samo opet da ode kući, da se otrezni, i da mu Emili očita bukvicu. Onda će sve bar donekle ostati pod kontrolom. Ili smo možda kontrolu odavno izgubili? Od Berlina ne mogu više ništa da kažem.

Džejk hvata svoju bas-gitaru, prebacuje široki kožni kaiš preko ramena i svira nekoliko neprijatno dubokih tonova. „Kome treba Emili, kome treba Majami, imam tebe“, improvizuje i pritom gleda u mene. Odvraćam pogled.

„Prestani s tim sranjem i hajde da nastavimo. Za dva sata počinje.“

Džejk ćutke staje pored mene i opušteno me pita: *A Summer Gone By?*

Mada sam učestvovala u pisanju ove pesme, njena veza sa Harbor Bridžom nije mi pala u oči sve do danas. A pritom je to tačno, u pitanju je leto koje je prošlo. I koje više ne možemo da vratimo. Niko od nas.